

Byl to už rok 1940, který otevřel německou otázku (britským plánováním pro poválečnou situaci) a to nakonec na plných 15 let, než se prosadilo její relativně stabilní řešení – s platností pro dalších 35 let. Tzv. německá otázka nebyla nikdy pouze otázkou politického uspořádání, hraničního či bezpečnostního uspořádání v rámci německého teritoria. Vzhledem k síle svého ekonomického potenciálu, geografické poloze i politickobezpečnostním faktorům představovalo Německo klíč k rozložení sil v Evropě. Otázka politické budoucnosti Německa se dala vyslovovat i jako otázka po základní obranyschopnosti západní Evropy a stejně tak se stala úhelným kamenem pro evropskou integraci v té podobě, v jaké ji známe dnes. Zrovna tak ale byla v roce 1945 otázkou obnovy evropského ekonomického systému a v nepřímé souvislosti s tím i vnitropolitické situace v poválečném údobí politicky labilních evropských států (Francie a Itálie). V nepřímém ohledu se německá problematika stala i otázkou vnitřní politiky Spojených států, ať už poválečné hospodářské stability související s nezbytností udržení západoevropských odbytišť až po otázku národní bezpečnosti, jejíž perimetr se postupně posunul až k Labi. Německá otázka stojí v přímé souvislosti se vznikem studené války, nikoli ovšem jako její hlavní příčina – tou je nekompatibilita dvou systémů, jež se staly v důsledku druhé světové války dominantní a odpovědné za utváření nového uspořádání mezinárodních vztahů. V tomto ohledu německá otázka působí spíše v roli katalyzátoru poválečného vývoje v Evropě, ovšem také jako – minimálně ve sledovaném období 1949-1955 - permanentní zdroj napětí.